

Arrest

nr. 28 520 van 10 juni 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 16 februari 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 januari 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BUYSSE loco advocaat S. BORGERS en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, afkomstig uit Dagestan (Russische Federatie).

U verklaarde problemen te hebben gehad omwille van uw vermaande band met de rebellen. Ter staving van uw asielaanvraag haalde u volgende feiten aan.

De broer van uw goede vriend (M. I.), (S.), was actief bij de rebellen. (S.) wordt gezocht.

Uw vriend (I.) werd opgepakt in januari 2008.

Zelf werd u vier dagen later ook gearresteerd door de OMON en Dagestaanse politieagenten. Uw reispaspoort werd afgepakt en niet teruggegeven. U werd ervan beschuldigd eten te hebben gebracht naar (I.) in het bos, wat u nooit heeft gedaan. Tijdens uw ondervraging werd u geslagen en gemarteld. U heeft geen idee waarom u werd geassocieerd met (I.). Na twee weken werd u vrijgelaten. U vernam van uw vader dat u werd vrijgekocht.

Na uw vrijlating moest u twee weken het bed houden om te herstellen van de martelingen. Nadien nam de broer van uw moeder u mee naar zijn huis in Gamiyach. Daar bleef u tot aan uw vertrek naar België.

Uw ouders ontvingen een oproepingsbrief van de ROVD in Khasav-yurt. Uw familie besloot dat u het land moest verlaten aangezien u opnieuw zou worden opgepakt.

Uw broer, die in 2006 opgepakt werd, is trouwens ook nog niet terecht.

Uw achteroom bracht u op 28 maart 2008 naar Moskou van waar hij uw verdere reis regelde. Tijdens uw verblijf in Moskou vernam u dat militairen in uw dorp een huiszoeking hielden, waarbij ook uw ouders geïnterviewd werden. Uw vrouw en kinderen vertrokken naar Khasav-yurt uit veiligheidsoverwegingen. Op 13 april 2008 vertrok u per minibus naar België waar u op 16 april 2008 aankwam."

1.2. Verzoeker verklaart in zijn verzoekschrift van 16 februari 2009 dat hij ervan werd verdacht voedsel naar (S.) te hebben gebracht in het bos.

1.3. De Raad leest in het administratief dossier (zie vragenlijst van 24 april 2008, p. 2) dat verzoeker inderdaad verklaarde problemen te hebben gekend met de autoriteiten van zijn land van herkomst omdat hij ervan werd verdacht aan (S.) voedsel te hebben gebracht en niet "aan (I.)", zoals gesteld in het feitenrelaas weergegeven in de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat de beschrijving van zijn asielrelaas sub. 1.1. voor het overige niet betwist wordt door verzoeker.

2. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te beoordelen.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

*"In verband met de **convocatie** die u voorlegt ter staving van uw asielaanvraag (document 3) en welk blijkens uw verklaringen de kern uitmaakt van uw asielaanvraag - het was immers naar aanleiding van deze convocatie dat uw familie besloot dat u het land moest verlaten omdat u opnieuw kon worden opgepakt (vragenlijst CGVS, p. 2; verhoorverslag CGVS, p. 1), dient het volgende te worden opgemerkt. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat, hoewel u verklaarde te zijn opgeroepen in de hoedanigheid van **verdachte** (CGVS, p. 3), op de convocatie op het einde wordt gesteld dat u wordt opgeroepen in de hoedanigheid van verdachte, terwijl in het begin van het document wordt gesteld dat u wordt opgeroepen in de hoedanigheid van **getuige**.*

Het feit op zich dat er op één enkele convocatie sprake is van deze twee totaal verschillende categorieën, doet besluiten dat het niet om een authentiek document gaat.

Er kan derhalve worden gesteld dat u heeft getracht om de Belgische asielautoriteiten moedwillig te misleiden.

Nog met betrekking tot de convocatie kan worden opgemerkt dat u de originele convocatie niet heeft voorgelegd tijdens uw asielaanvraag, aangezien u het niet bij had.

Uit het document blijkt echter dat het reeds zou zijn afgegeven op 20 maart 2008, terwijl u pas op 28 maart 2008 naar Moskou werd gebracht en daarna op 13 april 2008 het land verliet.

U had dit document dus kunnen meenemen bij uw vlucht (u nam bijvoorbeeld wel uw intern paspoort en rijbewijs mee).

Tijdens het interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken maakte u geen enkel gewag van dergelijk document (zie Verklaring DVZ, 24/04/08).

In de vragenlijst van het Commissariaat-generaal haalde u wel aan dat er een convocatie is verschenen, op het moment dat u nog in uw land was, doch u legde het niet voor (zie vragenlijst, p. 2, 24/04/08). Tijdens uw interview voor het Commissariaat-generaal, welk plaatsvond in november 2008, legde u aanvankelijk slechts een kopie van een fax van de convocatie voor. U verklaarde echter niet meer te weten wanneer u die fax had gekregen (CGVS, p. 1, 2). Uw advocaat opperde dat de datum op de fax

zelf staat (CGVS, p. 2). Het is merkwaardig dat u dit niet meer weet, gezien het feit dat het toch het cruciale element is in uw asielaanvraag.

Het originele document werd uiteindelijk pas op 16 december 2008 afgegeven op het Commissariaat-generaal.

Het is erg opmerkelijk dat u dergelijk cruciaal document – in originele vorm - pas na lang aandringen voorlegt terwijl u het bij uw vlucht had kunnen meenemen.

Daarbij dient te worden opgemerkt dat u niet weet of er andere convocaties zijn verschenen. U heeft nochtans contact gehad met uw vrouw, sinds u in België (CGVS, p. 2, 3).

Deze vaststellingen doen besluiten dat u niet aannemelijk kan maken dat u actueel zou worden gezocht. Wat uw **reisroute** betreft dient het volgende te worden opgemerkt.

Er dient te worden vastgesteld dat geen geloof kan gehecht worden aan uw bewering de Russische Federatie te hebben verlaten zonder enig geldig reisdocument/internationaal paspoort. Uit uw verklaringen blijkt dat u vanuit Moskou tot in België reisde in een minibus, waarin nog 5 andere passagiers zaten (CGVS, p. 11). U verklaarde dat uw documenten (intern paspoort en rijbewijs) onderweg werden bijgehouden door de chauffeur en dat u deze na aankomst in België terugkreeg. U verklaarde echter niet te weten of iemand voor u een reispaspoort had (CGVS, p. 12). Bovendien verklaarde u niet te weten onder welke identiteit u reisde (CGVS, p. 12).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt immers dat niet EU-burgers bij binnenkomst van het Schengengebied onderworpen worden aan strenge individuele identiteitscontroles. Voor binnenkomst in de Schengenruimte dient u als niet EU-burger hetzij in het bezit te zijn van een geldig reisdocument en/of geldig Schengenvisum, hetzij een asielaanvraag in een zogenaamd grensland zoals Polen, Tsjechië of Slowakije in te dienen. Op 15 januari 2003 werd in uitvoering van het Dublin II-akkoord de Europese gegevensbank, EURODAC, waarin de vingerafdrukken van iedere asielzoeker die de EU binnenkomt ingevoerd worden, in gebruik genomen. Via dit systeem kan en wordt onmiddellijk nagegaan of een persoon al dan niet al eerder asiel heeft aangevraagd in een van de EU-landen.

Dit impliceert dat personen die –zoals u- niet herkend werden door het EURODAC-systeem niet eerder in een ander land van de EU asiel hebben aangevraagd en aldus in het bezit moeten zijn van een geldig reisdocument en/of internationaal paspoort met een geldig visum om de Eurozone te kunnen betreden.

In dit verband kan tevens worden vermeld dat uit informatie van de Poolse asielinstanties blijkt dat zowat alle etnische Tsjetsjenen die in Polen een asielaanvraag indienen in het bezit zijn van een internationaal paspoort.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat de arrestatie van uw broer, in 2006, geen enkel verband houdt met uw recente problemen, volgens uw eigen verklaringen (CGVS, p. 8).

U verklaarde nog dat uw neef, (V. R.) (o.v. 5.646.514), ook in België verblijft. U verklaarde dat u dat niet wist, en dat hij u kwam opzoeken. Echter, u verklaarde dat uw problemen niets te maken hebben met de problemen van uw neef, waardoor er tussen uw beider asieldossier dan ook geen verband kan worden vastgesteld.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt nog regelmatig gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,\$2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal

burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,\$2 c) van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten (intern paspoort dd. 2007, rijbewijs 2004) hebben geen betrekking op de door u aangehaalde problemen en kunnen bijgevolg bovenstaande conclusie niet wijzigen.

De convocatie (fax en origineel) werden hierboven reeds besproken."

4.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 16 februari 2009 een schending aan van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van het Aanvullend Protocol van 31 januari 1967.

Hij stelt dat hij de convocatie niet meenam op zijn vlucht omdat hij *"was niet in de mogelijkheid om naar zijn dorp terug te reizen om het document op te halen"*. Hij verduidelijkt dat *"na zijn vrijlating door de politie werd verzoeker onmiddellijk ondergebracht bij familie in een ander dorp. Aangezien zijn ouders en echtgenote bang waren dat verzoeker opnieuw zou worden opgepakt, waren de contacten zeer beperkt"*. Hij voegt hier aan toe dat hij zich pas in België het belang van dit document realiseerde voor zijn asielprocedure.

Hij verklaart *"met betrekking tot de verschillende vermeldingen in de oproeping"*, dat hij *"vermoedt dat hier louter wordt verwezen naar het feit dat hij eerst als getuige werd ondervraagd en slechts nadien als verdachte werd beschouwd"*.

Wat zijn reisweg betreft, laat verzoeker gelden dat *"het niet ongeloofwaardig is dat aan de Poolse grens douaniers werden omgekocht om een minder strenge controle uit te voeren"* en wijst hij op zijn verklaring dat zijn reispaspoort door de politie werd afgenomen. Hij stelt dat *"de onduidelijkheid omtrent de reisweg"* hoe dan ook *"geen grondig onderzoek van de concrete omstandigheden in zijn thuisland in de weg mag staan"*.

Hij wijst op de algemene situatie in Dagestan, onder verwijzing naar informatie afkomstig van de website www.memo.ru en de organisatie "Human Rights Watch". Hij benadrukt dat zijn asielrelaas kadert binnen deze objectieve situatie.

Gelet op het voorgaande, meent hij dat van hem de status van vluchteling dient te worden erkend.

4.2. De Raad merkt op dat artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het Aanvullend Protocol van 31 januari 1967, geen directe werking hebben binnen de Belgische rechtsorde, zodat de aangevoerde schending ervan door verzoeker niet dienstig is.

De Raad leest in het administratief dossier dat verzoeker verklaarde na zijn vrijlating gedurende twee weken in zijn ouderlijk huis bedlegerig te zijn geweest (zie vragenlijst van 24 april 2008, p. 2). Verzoekers uitleg in zijn verzoekschrift (zie p. 3) dat hij *"na zijn vrijlating door de politie werd verzoeker onmiddellijk ondergebracht bij familie in een ander dorp"* mist aldus feitelijke grondslag.

Verzoeker verklaarde na deze twee weken door zijn oom te zijn meegenomen naar zijn huis in Gamiyach, en daar te hebben verbleven tot zijn vertrek naar België. Hij verklaarde dat de oproepingsbrief toekwam vóór zijn vertrek en het deze oproepingsbrief was die hem ertoe bracht te vluchten (zie voormelde vragenlijst, p. 2).

Gelet op deze verklaringen, neemt de Raad verzoekers verklaring in zijn verzoekschrift (zie p. 3) dat hij *"slechts na aankomst in België zich realiseerde in welke mate dit document van belang was voor zijn asielprocedure"*, niet voor waar aan. Aangezien verzoeker verbleef bij een familielid, en naar zijn verklaringen tijdens dit verblijf contact onderhield met zijn ouders -hij stelt immers louter dat deze contacten beperkt waren (zie verzoekschrift, p. 3)-, kan in redelijkheid van hem verwacht worden dat hij beschikkingen zou hebben getroffen teneinde dit stuk in handen te krijgen. Verzoeker vertrok immers niet daags na de ontvangst van de convocatie door zijn ouders. De vaststelling dat verzoeker de originele convocatie pas zeer laat bijbracht doet de Raad besluiten dat ze onvoldoende garanties biedt op het vlak van de authenticiteit.

Tot dit besluit draagt ook in grote mate bij, de vaststelling dat verzoeker in de betrokken convocatie eerst als getuige én vervolgens als verdachte wordt opgeroepen.

Aangezien de oproeping tot doel heeft verzoeker te laten verschijnen voor ondervraging op een bepaalde datum, en dan ook dateert van vóór deze ondervraging, snijdt verzoekers uitleg hiervoor geen hout. Verzoeker geeft bovendien aan dat zijn uitleg slechts een vermoeden betreft.

Gelet op het voorgaande, besloot de Commissaris-generaal aldus terecht dat aan de convocatie die verzoeker neerlegt, geen bewijswaarde kan worden gehecht, en dat verzoeker dan ook niet aannemelijk maakt dat hij gezocht wordt in zijn land van herkomst, zodat aan zijn asielrelaas, met name dat hij vreest

opgepakt te worden door de autoriteiten van zijn land van herkomst (zie voormelde vragenlijst, p. 2; zie verhoorverslag van 25 november 2008, p.17), geen geloof kan worden gehecht.

Tot deze conclusie van ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas, draagt ook bij de vaststelling dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegt over zijn reisweg naar België.

Zo valt verzoekers verklaring dat *"ik weet niet eens waar controle was omdat alle doc bij chauffeur"* (zie voormeld verhoorverslag, p. 12) niet te rijmen met de informatie vervat in het administratief dossier (zie stuk 16) waaruit blijkt dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie en zeker van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Ook is verzoekers verklaring dat de politie zijn reispaspoort zou hebben ingehouden bij zijn vrijlating, niet geloofwaardig, aangezien hij verklaarde geen uitreisverbod te hebben ondertekend (zie voormeld verhoorverslag, p. 7).

Gelet op deze vaststellingen, besluit de Raad dat verzoeker in het bezit moet zijn geweest van zijn internationaal paspoort tijdens zijn reis naar België, en dat hij dit paspoort dan ook achterhoudt voor de Belgische asieldiensten, hetgeen niet beantwoordt aan de medewerking die van een asielzoeker tijdens de asielprocedure kan worden verwacht. Het feit dat verzoeker met zijn reispaspoort uit zijn land van herkomst is vertrokken, ondermijnt zijn beweerde vrees voor vervolging ten opzichte van de autoriteiten van dit land.

De Raad schaart zich achter de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot verzoekers broer en neef, die steun vindt in het administratief dossier.

In acht genomen wat voorafgaat, hecht de Raad geen geloof aan verzoekers asielrelaas. Een ongeloofwaardig asielrelaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals vervat in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Ook verzoekers verwijzing naar de algemene situatie in Dagestan is onvoldoende, aangezien een gegronde vrees voor vervolging in concreto dient te worden aangetoond, en verzoeker hiertoe, gelet op het voorgaande, in gebreke blijft.

5.1. Verzoeker stelt dat hij minstens recht heeft op toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, aangezien *"in gelijkaardige zaken besloot het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds meermaals tot een schending van art. 3 van het EVRM"*.

5.2. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus louter steunt op zijn asielrelaas.

Aangezien dit relaas ongeloofwaardig is, kan het evenmin als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980. Verzoeker brengt geen andere elementen aan waaruit een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormeld artikel 48/4 blijkt, noch beschikt de Raad hiertoe over algemeen bekende informatie.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 10 juni 2009 door:

dhr. M. BONTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. P. BREYNE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

P. BREYNE

M. BONTE